

2 söndagen i advent

Tom Hardts postilla, andra årgången

Evangelium: Mark. 1:14, 15.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna söndags predikoämne: *"Herren kommer i sitt rike"* är bräddat av den påträngande, annalkande verklighet, som hörs i predikotextens predikorop: *"Tiden är fullbordad, och Guds rike är nära; gören bättring och tron evangelium"*. Så predikade Jesus, *"när Johannes hade blivit satt i fängelse"*, och så predikas också i dag i Jesu namn. Det, som närmar sig, är domen, och då gäller det att *"kunna bestå inför Människosonen"*, som Jesus säger i evangeliets slutord. Alla tider och alla åhörare ställs inför detta krav: *"att kunna bestå"*. Det finns bara en möjlighet *"att kunna bestå"*, nämligen *"tron evangelium"*, att genom tron på evangelium ikläda sig trons rättfärdighet, Kristi rättfärdighet, den i Ordet tillbjudna och av Gud tillräknade rättfärdigheten. Denna frälsande tro kan tas ifrån oss, kan fördrivas genom synden, genom *"omåttlighet och dryckenskap och timliga omsorger"*, som utsläcker Andens låga, och därför heter det i dag: *"Låten icke edra hjärtan förtyngas"*. Ändå är det icke måttlighet, nykterhet och bekymmerslöshet, som ger kraften *"att kunna bestå inför Människosonen"*. Inför det gudomliga domarsätet förslår bara den gudamänskliga rättfärdighetsskruden, den vita dopdräkten, och bara ur dess veck strömmar måttlighet, nykterhet och bekymmerslöshet. Bara så är det möjligt att *"kunna undfly allt som skall komma"*, att *"komma undan den tillstundande vredesdomen"*. (Luk. 3:7)

Det ordet *"den tillstundande vredesdomen"* är ett i dag avgörande ord. Ingenstans i den kristna uppenbarelse återfinns den numera gängse tanken, att Kristi återkomst vore den mänskliga civilisationens höjdpunkt, en mötesplats mellan människors och Guds strävan, där det ädla, sköna och rätta upphöjs i sin högsta identitet, en kulturens kulmen, mot vilken mänskligheten tågar, ledd av höga kyrkodignitärer och människorättskämpar. Ett så firat och förstått advent är ett falskt advent, just den förvillelse, som Jesus före dagens evangelium förutsäger med orden: *"sen till att I icke bliven förvillade"*. (Luk. 21:8) Att fira ett rätt advent, där det ännu talas om att *"kunna bestå inför Människosonen"*, är i vår tid, den yttersta tiden,

något sällsynt, en ren nåd och en anstöt för den falska adventsförhoppningen, ja, *"I skolen bliva hatade av alla för mitt namns skull"*. (Luk. 21:17) I detta betryck och i denna anfäktelse tröstas vi i dag av att hela den explosion av ondska, som kan iakttagas runt oss, är tecknet på vår tillstundande räddning, ja, *"när detta begynner ske, då mån I resa eder upp och upplyfta edra huvuden"*. (Luk. 21:28) Gud kommer för att *"förhärligas i sina heliga och visa sig underbar i alla dem, som hava kommit till tro"* (2 Tess. 1:10), och Jesus knyter detta löfte just till vår upplevelse av motsägelsen, av hatet, av oviljan för hans skull. Närhelst vi möter de olika tecknen på Jesu ankomst, när vi betänker den över hela jorden utbredda förvrängningen av evangelium, när vi skådar, hur de falska sekterna skockar sig kring de falska profeterna, drar vi den välsignade slutsatsen, att Gud snart skall tala till oss orden: *"Du gode och trogne tjänare"* (Matt. 25:21), att han skall i gärning erkänna oss som sin kyrka in för all världen. Så avtecknar sig i profetians uppfyllelse, i villfarelsens virrvarr, just Jesu sanningsenlighet, vår frälsningsgrunds fasthet, den tillkommande salighetens härlighet, ja, då *"mån I resa eder upp och upplyfta edra huvuden"*. Ingen får vackla över den situation, som omger den rättrogna kristenheten, den fåtaliga evangelisk-lutherska kyrkan. För varje förnekelse, som radieras, för varje nytt biskopligt herdabrev, som trampar tron under fötterna, för varje påvligt rundbrev, som förkunnar allreligionens obotfärdighet, skall vi höra Jesu ord: *"Upplyften edra huvuden!", "Upplyften edra hjärtan!", "Sursum corda!"* I denna trons glädje betänker vi, att

- I. endast i kraft av bättringen låter sig Jesu ankomst förstås,
- II. endast i kraft av bättringen låter sig Jesu ankomst förberedas,
- III. endast i kraft av bättringen låter sig Jesu ankomst mottagas.

I. Endast i kraft av bättringen låter sig Jesu ankomst förstås.

Man kan närma sig Jesu ankomst på ett falskt sätt,

med otvagna händer, med oomskuret hjärta, utan bättring. Då blir allt skevt. Då urartar talet om återkomsten till sällsamma spekulationer, till fascinerande scenerier, allt för att egga trötta sinnen och skapa andlig underhållning. Bara under Lagens tuktan och i syndaförlåtelsens glädje, under Den Helige Andes lärande, låter sig rätt talas om denna stora händelse, mot vilken allt rör sig. Då utläggs den kyskt och andligt som det som den är, som Herrens tillkommelse, den fruktansvärda och tillbedjansvärda, som vårt frälsningsverks fullbordan.

II. Endast i kraft av bättringens gåva låter sig Jesu ankomst förberedas.

Denna söndag särskilda budskap är just förberedelsen för Jesu ankomst: *"Men vaken alltjämt"*. Ingen enda stund befriar från detta vakande, denna väntan. Det är utan bättringens gåva, utan den av Gud skänkta bättringen, ett helt omöjligt företag. Ingen moralisk, religiös upprustning sätter mig i stånd att *"kunna bestå inför Människosonen"*. Ingen fasta,

inga gisselslag, inga föresatser, ingen god vilja utan tron allena, nåden allena, Ordet allena försätter mig i nådens tillstånd, innanför den borg, som är Guds barmhärtighet, och där jag bär bättringens frukt.

III. Endast i kraft av bättringens gåva låter sig Jesu ankomst mottagas.

När ankomsten verkligen har skett, När Domaren sitter på sin tron, när jag kallas fram för att svara för mitt liv, finns det bara ett enda sätt att *"kunna bestå inför Människosonen"*. Det är att i kraft av bättringens gåva säga: *"Synden skall mig ej fördöma: Jag är döpt i Jesu namn"*. (sv. ps. 184:2) Utan denna tro, utan denna redan under den jordiska nådetiden gjorda bättring, blir Jesu ankomst mig till dom, störtar mig ned i det svartaste mörker. Med bättringen blir denna ankomst mitt livs fullbordan, mitt inträde i den värld, där ingenting kan skilja mig från Gud, och där det inte längre behöver sägas: *"Men vaken alltjämt"*.

Amen.